

PAWEŁ GACEK¹

OŚWIADCZENIE O ZRZECZENIU SIĘ ODWOŁANIA OD DECYZJI ADMINISTRACYJNEJ — WYMOGI FORMALNE. WYBRANE ZAGADNIENIA

Wstęp

Przyjęty w procedurze administracyjnej model postępowania zakłada dwuinstancyjne postępowanie². Reguła ta jest na tyle istotna, że posiada rangę tzw. zasady ogólnej³. Jak wynika wprost z art. 15 k.p.a.⁴, postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi

---

¹ Dr Paweł Gacek — doktor nauk prawnych. Stopień naukowy otrzymał w 2016 r. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Praca doktorska dotyczyła problematyki nawiązania stosunku służbowego funkcjonariusza Policji (w swoim dorobku ma ponad 25 publikacji dotyczących prawa administracyjnego i policyjnego). Ponadto jest czynnym funkcjonariuszem Policji. Posiada stopień służbowy podkomisarza Policji.

Kontakt z autorem za pośrednictwem redakcji.

² M. Wierzbowski, M. Szubiakowski, A. Wiktorowska, *Postępowanie administracyjne — ogólne, podatkowe, egzekucyjne i przed sądami administracyjnymi*, Warszawa 2017, s. 25.

³ B. Adamiak, J. Borkowski, *Postępowanie administracyjne i sądownoadministracyjne*, Warszawa 2012, s. 35 i nast.; także: J. Borkowski, *Decyzja administracyjna*, Łódź-Zielona Góra 1998, s. 109; J. Borkowski i in., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 1985, s. 82; J. Jendrośka, *Ogólne postępowanie administracyjne i sądownoadministracyjne*, Wrocław 2007, s. 36 i nast.; R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2011, s. 121 i nast.; Z. Kmiecik, *Odwołania w postępowaniu administracyjnym*, Warszawa 2011, s. 54 i nast.; J. Kuciński (red.), *Zarys prawa*, Warszawa 2010, s. 209 i nast.; J. Lipski, *Zasady ogólne postępowania administracyjnego* [w:] A. Letkiewicz, A. Misiuk (red.), *Państwo. Administracja. Policja. Księga pamiątkowa dedykowana prof. dr. hab. Kazimierzowi Rajchelowi*, Szczytno 2012, s. 131 i nast.; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1–103*, s. 152 i nast.; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne*, Warszawa 2003, s. 138; J. Łętowski, *Prawo administracyjne. Zagadnienia podstawowe*, Warszawa 1990, s. 233 i nast.; A. Mudrecki, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz dla praktyków*, Gdańsk 2008, s. 53; Z. Rybnicki, S. Piątek, *Zarys prawa administracyjnego i nauki administracji*, Warszawa 1984, s. 366 i nast.; J. Starościk, *Prawo administracyjne*, Warszawa 1975, s. 257 i nast.; E. Ura, E. Ura, *Prawo administracyjne*, Warszawa 2004, s. 280 i nast.

⁴ Ustawa z 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. DzU z 2018 r., poz. 2096 ze zm.; dalej jako: k.p.a.).

inaczej⁵. Wyjątki od przyjętej reguły wymagają wobec tego przepisu szczególnego, niezależnie od tego, czy będzie to przepis prawa materialnego, czy proceduralnego⁶, z tym jednak zastrzeżeniem, że musi być to norma wynikająca z przepisu prawa powszechnie obowiązującego⁷. Wobec braku wyraźnego przepisu statuującego odstępstwo od przyjętej reguły, należy przyjąć domniemanie, że rozstrzygnięcie wydane w I instancji może być kwestionowane za pomocą zwykłego środka zaskarżenia w administracyjnym toku instancji.

Jak słusznie stwierdza Naczelny Sąd Administracyjny (dalej jako: NSA) w wyroku z 22 lutego 2018 r.⁸, „Zawarta w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności postępowania realizująca konstytucyjną zasadę wyrażoną w art. 78 Konstytucji RP⁹ w swej istocie gwarantuje rozpatrzenie sprawy przez dwa różne organy”¹⁰.

Środkiem umożliwiającym wzruszenie decyzji wydanej w I instancji jest odwołanie. Jest ono podstawowym środkiem umożliwiającym weryfikację wydanej decyzji. Odnosi się zarówno do szerokiego kręgu decyzji administracyjnych, jak i szerokich podstaw zaskarżenia¹¹. Organ administracyjny

---

⁵ W. Dawidowicz, *Postępowanie administracyjne. Zarys wykładu*, Warszawa 1983, s. 97.

⁶ Jak zaznacza doktryna, przepisy te mogą być zawarte w ustawach ustrojowych, a także materialnoprawnych (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2017, s. 116). Musi być to zatem przepis rangi ustawowej (G. Łaszczyca, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne...*, wyd. cyt., s. 142; także: E. Ura, E. Ura, *Prawo administracyjne...*, wyd. cyt., s. 287 i nast. — i tam powołana uchwała NSA z 19 maja 2003 r., OPK 31/02, *Monitor Prawniczy* z 2003, nr 13, s. 580).

⁷ Wyrok WSA w Rzeszowie z 27 marca 2018 r., II SA/Rz 1247/17, *Legalis* nr 1762452.

⁸ Wyrok NSA z 22 lutego 2018 r., I OSK 1804/16, *Legalis* nr 1759315.

⁹ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. (DzU z 1997 r., nr 78, poz. 483 ze zm.; dalej jako: Konstytucja RP).

¹⁰ Podobnie wyrok NSA z 20 grudnia 2017 r., I OSK 1998/17, *Legalis* nr 1742676; także: wyrok NSA z 25 maja 2017 r., I OSK 2286/15, *Legalis* nr 1627868; wyrok WSA w Lublinie z 8 sierpnia 2018 r., II SA/Lu 606/18, *Legalis* nr 1814459; wyrok WSA w Krakowie z 20 kwietnia 2018 r., II SA/Kr 107/18, *Legalis* nr 1769604; wyrok WSA w Rzeszowie z 18 kwietnia 2018 r., II SA/Rz 72/18, *Legalis* nr 1790282; wyrok WSA w Olsztynie z 10 kwietnia 2018 r., II SA/Ol 101/18, *Legalis* nr 1761023; wyrok WSA w Szczecinie z 8 marca 2018 r., II SA/Sz 103/18, *Legalis* nr 1760657; wyrok WSA w Poznaniu z 6 marca 2018 r., IV SA/Po 7/18, *Legalis* nr 1742332; wyrok WSA w Bydgoszczy z 8 kwietnia 2008 r., II SA/Bd 78/08 [w:] M. Rojewski, A. Suławko-Karetka, *Kodeks postępowania administracyjnego. Orzecznictwo*, Warszawa 2009, s. 29 i nast. Por. Z. Duniewska i in., *Prawo administracyjne. Pojęcia, instytucje, zasady w teorii i orzecznictwie*, Warszawa 2004, s. 133; także: Z. Kmieciak, *Ogólne zasady prawa i postępowania administracyjnego*, Warszawa 2000, s. 181 — i tam powołana literatura; T. Woś, *Postępowanie administracyjne*, Warszawa 2017, s. 150; L. Żukowski, R. Sawuła, *Postępowanie administracyjne*, Przemyśl-Rzeszów 2010, s. 93.

¹¹ B. Adamiak, J. Borkowski, *Postępowanie administracyjne i sądownictwo administracyjne...*, wyd. cyt., s. 275.

nie jest jednak uprawniony do działania z urzędu, tj. do samodzielnej zmiany wydanej przez siebie decyzji¹². Odwołanie wymaga bowiem aktywności ze strony adresata decyzji¹³. Jest ono środkiem zaskarżenia realizującym w pełni zasadę skargowości w postępowaniu administracyjnym¹⁴. Bierna postawa adresata decyzji administracyjnej, który nie korzysta z przysługującego mu prawa do wniesienia odwołania, skutkuje ustateczaniem się jej, a co za tym idzie jej uprawomocnieniem. Oznacza to, że decyzja ta nie tylko nie może już być kwestionowana w administracyjnym toku instancji, ale również zaskarżana na drodze sądowoadministracyjnej (art. 16 k.p.a.)¹⁵. Argumentację tę należy odnieść również do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy¹⁶. Chociaż środek ten nie ma charakteru dewolutywnego, to należy do niego stosować odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji (art. 127 § 3 k.p.a.)¹⁷.

Adresat decyzji ma pełną swobodę w kwestii możliwości skorzystania z przysługującego mu uprawnienia. Woli tej nie może zastąpić działanie organu. W niektórych jednak przypadkach adresat decyzji jest zainteresowany jak najszybszym wykonaniem wydanej wobec niego decyzji. Cel ten może zostać zrealizowany wskutek złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania.

---

¹² K. Choraży, W. Taras, A. Wróbel, *Postępowanie administracyjne, egzekucyjne i sądowoadministracyjne*, Kraków 2004, s. 39 i nast.; także: E. Ura, *Prawo administracyjne*, Rzeszów 1997, s. 273 — i tam powołany wyrok NSA z 25 maja 1984 r., II SA 2048/83, ONSA 1984, nr 1, poz. 51.

¹³ „postępowanie odwoławcze nie może bowiem zostać uruchomione z urzędu, bez wniosku w tym przedmiocie legitymowanego podmiotu” (T. Woś, *Postępowanie administracyjne...*, wyd. cyt., s. 151).

¹⁴ J. Borkowski, *Decyzja administracyjna...*, wyd. cyt., s. 111.

¹⁵ W przepisie tym została wyrażona zasada trwałości (stabilności) decyzji administracyjnej. Chodzi przede wszystkim o zapewnienie stabilności stosunkom prawnym, których podstawą jest decyzja administracyjna, a co za tym idzie zapewnienie ochrony praw nabytych (G. Krawiec, *Wydanie decyzji w wyniku fałszywych dowodów lub przestępstwa jako podstawa wznowienia ogólnego postępowania administracyjnego*, Sosnowiec 2006, s. 19); w tym samym tonie K. Sobieralski, *Nadzwyczajne tryby postępowania administracyjnego*, Wrocław 2009, s. 47.

¹⁶ J. Jendrośka, *Ogólne postępowanie administracyjne...*, wyd. cyt., s. 41.

¹⁷ Zbigniew Kmiecik nie traktuje wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy jako wyjątku od zasady dwuinstancyjnego postępowania. W jego ocenie istota tej instytucji sprowadza się do tego, że w wyniku wniesienia zwykłego środka zaskarżenia od decyzji, która nie ma charakteru ostatecznego, sprawa jest rozpatrywana ponownie, co do zasady przez organ wyższego stopnia, a w określonych ustawowo przypadkach przez organ, który podjął zakwestionowane rozstrzygnięcie (Z. Kmiecik, *Odwołania w postępowaniu administracyjnym...*, wyd. cyt., s. 59). Podobnie Janusz Borkowski, który twierdzi, że pomimo tego, iż wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie ma wszystkich cech odwołania, spełnia jego rolę z punktu widzenia treści zasady ogólnej dwuinstancyjności postępowania administracyjnego (J. Borkowski, *Decyzja administracyjna...*, wyd. cyt., s. 110). Przeciwnie por. M. Wierzbowski, M. Szubiakowski, A. Wiktorowska, *Postępowanie administracyjne — ogólne ...*, wyd. cyt., s. 26; także: L. Żukowski, R. Sawuła, *Postępowanie administracyjne...*, s. 93 i nast.

Instytucja, o której mowa, została wprowadzona do procedury administracyjnej na mocy art. 1 pkt. 31 ustawy z 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw¹⁸. Oczywiście nie można mówić w tym przypadku o całkowicie nowym rozwiązaniu, lecz raczej o powrocie do konstrukcji, która obowiązywała już w przeszłości w porządku prawnym¹⁹. Obecnie konstrukcji tej został poświęcony wyłącznie jeden przepis, który dodano do k.p.a. W treści art. 127a § 1 i 2 k.p.a. wskazano, że w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna²⁰.

Jak podnosi doktryna, instytucja zrzeczenia się prawa do wniesienia odwołania uwzględnia postulat w zakresie przyjęcia bardziej elastycznej formuły administracyjnego toku instancji²¹. Została ona wprowadzona do postępowania administracyjnego dla zapewnienia jeszcze większej jego ekonomii²². Zrzeczenie się odwołania nie narusza zatem w żaden sposób zasady dwuinstancyjnego postępowania. Pozwala na skrócenie oczekiwania przez stronę na upływ terminu do wniesienia odwołania, a tym samym na jej uostatecznienie się i uprawomocnienie, co z kolei pozwala na jej szybsze wykonanie.

Złożenie oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania, aby mogło osiągnąć zamierzony przez stronę skutek, musi spełnić szereg wymogów. Uprawnienie to przysługuje wyłącznie stronie, zaś uczestnik na prawach strony nie został w nie wyposażony. Może ono być realizowane wyłącznie w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania. Zatem przysługuje wyłącznie od decyzji mającej charakter nieostateczny i nie może być realizowane, jeśli decyzja jest ostateczna²³ lub prawomocna. Składanie

¹⁸ Ustawa z 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (DzU z 2017 r., poz. 935).

¹⁹ Zob. rozporządzenie prezydenta Rzeczypospolitej z 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (DzU z 1928 r., nr 36, poz. 341 ze zm.), art. 87 ust. 3 pkt c; także: ustawa z 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (DzU z 1960 r., nr 30, poz. 168), art. 113 § 4 pkt 2.

²⁰ Szerzej na temat instytucji zrzeczenia się odwołania zob. P. Gacek, *Zasada dwuinstancyjnego postępowania a zrzeczenie się prawa do wniesienia odwołania*, „Przegląd Prawa Publicznego” 2018, nr 10, s. 66 i nast.

²¹ K. Mełgieś, *Nowelizacja KPA — założenia podstawowe*, „Edukacja Prawnicza” 2017, nr 3, s. 54.

²² T. Jezierski, *Zrzeczenie się prawa do odwołania od decyzji administracyjnej w kontekście uprawnień organizacji ekologicznych*, „Monitor Prawniczy” 2018, nr 12, s. 648.

²³ Krzysztof Sobieralski wskazuje sytuacje, w których można mówić o decyzji mającej charakter ostateczny (K. Sobieralski, *Nadzwyczajne tryby postępowania...*, wyd. cyt., s. 38); także: K. Chorąży, W. Taras, A. Wróbel, *Postępowanie administracyjne, egzekucyjne...*, wyd. cyt., s. 40; E. Ura, *Prawo administracyjne...*, wyd. cyt., s. 273. Por. z E. Iserzon, J. Starościak, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, teksty, wzory i formularze*, Warszawa 1970, s. 65.

tego rodzaju oświadczeń *pro futuro*, tj. przed wprowadzeniem konkretnej decyzji do obrotu prawnego, bądź *in genere* w odniesieniu do określonej kategorii spraw, które toczą się bądź mogą toczyć przed organem (organami) administracji publicznej, także pozbawione jest mocy prawnej²⁴. Chociaż z treści art. 127a k.p.a. wprost nie zostało to wyrażone, a jest to jedyny przepis, który dotyczy tej instytucji, dla skuteczności złożonego oświadczenia konieczne jest również spełnienie określonych wymogów formalnych. Kumulatywne ich spełnienie może skutkować tym, że decyzja, wobec której złożono oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania, stanie się ostateczna i prawomocna. Niezbędne wobec tego jest wskazanie tych elementów, które umożliwiają zakwalifikowanie oświadczenia strony jako oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania.

Forma oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania

Oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania jest czynnością procesową — jest podaniem²⁵. Przepis art. 127a k.p.a. nie zastrzega żadnej szczególnej formy dokonania tej czynności — uprawniony może jej dokonać w wybrany przez siebie sposób²⁶. Jak wynika wprost z art. 63 § 1 k.p.a., podanie może być wniesione w formie pisemnej, telegraficznie, za pomocą telefaksu lub ustnie do protokołu, a także za pomocą innych środków komunikacji elektronicznej²⁷ przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu administracji publicznej utworzoną na podstawie ustawy z 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne²⁸. Przez elektroniczną skrzynkę podawczą należy rozumieć dostępny publicznie środek komunikacji elektronicznej służący do przekazywania dokumentu elektronicznego do podmiotu publicznego przy wykorzystaniu dostępnego systemu teleinformatycznego²⁹. Przepis art. 63 § 1 k.p.a. nie uwzględnia wszystkich środków komunikowania się na odległość, którymi

---

²⁴ Sejm VII kadencji, *Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw*, druk nr 1183, s. 57, <<http://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/druk.xsp?nr=1183>>, 16 stycznia 2019 r.

²⁵ „Zakwalifikowanie prawnej czynności procesowej jako „podania” ma to znaczenie, iż w ten sposób rozciągają się na tę czynność ogólne wymagania, którym winno odpowiadać każde podanie” (W. Dawidowicz, *Postępowanie administracyjne. Zarys...*, wyd. cyt., s. 144).

²⁶ Przeciwnie w art. 113 § 4 pkt. 2 k.p.a. (w pierwotnym brzmieniu). Zrzeczenie się prawa do wniesienia odwołania wymagało zachowania formy pisemnej (E. Iserzon, J. Starościk, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 229).

²⁷ „Komunikowanie się za pomocą środków tego rodzaju polega na dokonaniu transmisji danych w formie dokumentów elektronicznych pomiędzy systemami teleinformatycznymi” (R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 368).

²⁸ DzU z 2019 r., poz. 700 ze zm.; dalej jako: ustawa o informatyzacji.

²⁹ Tamże, art. 3 pkt 17.

dopuszczalne jest skuteczne wnoszenie podań³⁰. Nie będzie bowiem skuteczne złożenie oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania za pośrednictwem telefonu³¹. Wyłączenie w tym zakresie jest o tyle zasadne, że obecna technologia nie gwarantuje potwierdzenia tożsamości rozmówcy w trakcie wykonywanego połączenia telefonicznego. Najczęściej natomiast spotykanym sposobem komunikowania się jednostki z organem administracji publicznej jest forma pisemna.

Oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania powinno zatem odpowiadać wymogom przewidzianym dla podań. Jak zaznacza Rafał Stankiewicz, przez podanie należy rozumieć wszelkiego rodzaju oświadczenia stron oraz innych uczestników postępowania, z którymi występują oni wobec organu³². W procedurze administracyjnej przyjęto zasadę tzw. ograniczonego formalizmu³³ w odniesieniu do podań. Niemniej jednak, jak słusznie zauważa Robert Suwaj, „ograniczony formalizm”, pomimo że dopuszcza

---

³⁰ Jak słusznie zaznacza Robert Kędziora, niemożliwe jest skuteczne wniesienie podania w sposób inny niż wskazany w art. 63 § 1 k.p.a. (R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 368), a także „Artykuł 63 Kodeksu postępowania administracyjnego wylicza wyczerpująco sposoby wnoszenia podań. Przepisy dotyczące formy wnoszenia podań mają charakter *ius cogentis*, gwarantując skuteczność złożenia podania w określonej formie. Przepisy dotyczące formy składania podań należy interpretować ściśle: nie jest zatem dopuszczalne wnoszenie podań przy użyciu innych, niż wymienione w art. 63 § 1 środków łączności” (L. Żukowski, R. Sawuła, *Postępowanie administracyjne...*, wyd. cyt., s. 145).

³¹ B. Adamiak, J. Borkowski, *Postępowanie administracyjne i sądowniczoadministracyjne...*, wyd. cyt., s. 185; także: J. Borkowski i in., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz...*, wyd. cyt., s. 147; W. Dawidowicz, *Postępowanie administracyjne. Zarys...*, wyd. cyt., s. 144; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 507; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne...*, wyd. cyt., s. 488.

³² R. Stankiewicz, *Uwagi do art. 63 k.p.a.* [w:] M. Wierzbowski, A. Wiktorowska (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2018, Legalis, w tym samym tonie B. Adamiak, J. Borkowski, *Postępowanie administracyjne i sądowniczoadministracyjne...*, wyd. cyt., s. 184; R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 367; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 506; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne...*, wyd. cyt., s. 487; A. Mudrecki (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz dla praktyków...*, wyd. cyt., s. 137. Z kolei Jan Jendrośka wskazuje, że podania administracyjne są pismami zawierającymi wnioski procesowe (J. Jendrośka, *Ogólne postępowanie administracyjne...*, wyd. cyt., s. 78).

³³ „Kodeks postępowania administracyjnego wyraża m.in. w art. 63, 65, 128 i 140, pośrednio również w art. 206, zasadę odformalizowania postępowania” (wyrok NSA z 20 lipca 1981 r., SA 1461/81, Legalis nr 34540); także: R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 372 i nast.; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne...*, wyd. cyt., s. 487 i nast.; T. Woś (red.), *Postępowanie administracyjne...*, wyd. cyt., s. 242. Jerzy Starościak mówi z kolei o zasadzie nieformalności w sprawach składania podań (J. Starościak, *Prawo administracyjne...*, wyd. cyt., s. 277).

szeroki katalog dostępnych form przewidzianych dla podań, nakazuje jednak zachowanie jednej z form wskazanych w przepisie art. 63 § 1 k.p.a.³⁴ Konieczne jest również, aby podanie zachowało minimum elementów wskazanych w art. 63 § 2 k.p.a., tj. zawierało wskazanie osoby, od której pochodzi, jej adres, żądanie oraz podpis wnoszącego³⁵. Powołany art. 63 § 2 k.p.a. wskazuje ponadto, że podanie powinno czynić zadość innym wymogom ustalonym w przepisach szczególnych³⁶. Jak wcześniej zaznaczono, konstrukcja zrzeczenia się odwołania jest uregulowana wyłącznie w jednym przepisie k.p.a., który nie zastrzega innych szczególnych wymogów dla tego oświadczenia, w odniesieniu do formy. Wobec powyższego należy uznać, że oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania powinno posiadać co najmniej elementy wskazane w art. 63 § 2 k.p.a.

Przez wskazanie osoby, od której oświadczenie pochodzi, należy rozumieć wyłącznie stronę postępowania administracyjnego w rozumieniu art. 28 k.p.a. Oświadczenie takie nie może pochodzić od uczestnika na prawach strony. Z kolei strona może działać przez ustanowionego w sprawie pełnomocnika, który również może za stronę złożyć takie oświadczenie. Jeżeli strona posiada przedstawiciela ustawowego, to również jest on uprawniony do złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania w imieniu strony, którą reprezentuje. Wskazanie adresu w oświadczeniu identyfikuje stronę, od której oświadczenie pochodzi, zwłaszcza jeśli w danym postępowaniu występują strony (tj. więcej niż jedna strona), które posiadają identyczne dane w postaci imienia i nazwiska. Brak tego elementu, jak również oznaczenia strony, nie dyskwalifikuje oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania, jeśli organ posiada wiedzę o tym, od kogo to oświadczenie pochodzi, zwłaszcza w sytuacji, gdy oświadczenie składane jest w siedzibie organu oraz w obecności jego pracownika. Przez żądanie należy rozumieć tę część treści oświadczenia, z której wynika czego składający oświadczenie żąda (czego się domaga). Musi z niego w sposób niebudzący wątpliwości wynikać, że strona zrzeka się prawa do wniesienia odwołania. Jak bowiem słusznie podkreśla Barbara Adamiak, oświadczenie to musi być jednoznaczne i niebudzące wątpliwości³⁷. Potwierdza to również Piotr Gołaszewski, który

---

³⁴ R. Suwaj, *Wydawanie decyzji administracyjnych*, Wrocław 2011, s. 47, w tym samym tonie G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 506; G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne...*, wyd. cyt., s. 488.

³⁵ „Art. 63 § 2 i § 3 k.p.a. wyznacza minimum wymagań formalnych, od spełnienia których uzależnione jest uznanie skuteczności prawnej. Jest to bowiem minimum wymagań, bez których nie można ustalić zasadniczych elementów dla prowadzenia postępowania w danej sprawie” (wyrok NSA z 7 listopada 2008 r., II OSK 1349/07, Legalis nr 197377).

³⁶ Muszą to jednak być przepisy powszechnie obowiązujące (R. Suwaj, *Wydawanie decyzji administracyjnych...*, wyd. cyt., s. 48), w tym samym tonie J. Borkowski i in., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz...*, wyd. cyt., s. 146.

³⁷ B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 687.

stwierdza, że „Treść oświadczenia strony o zrzeczeniu się odwołania musi być wyraźna i bezwarunkowa, jak też musi precyzyjnie wskazywać konkretną i istniejącą decyzję, w stosunku do której strona zrzekła się odwołania”³⁸. Z przedmiotowymi stanowiskami należy się zgodzić i jednocześnie je uzupełnić. Treść oświadczenia musi być niewątpliwie jednoznaczna i bezwarunkowa, ale nie oznacza to, że musi sprowadzać się do stwierdzenia, iż strona zrzeka się prawa do wniesienia odwołania od konkretnej decyzji administracyjnej. Sformułowanie „zrzec się” to innymi słowy „dobrowolnie zrezygnować z czegoś”³⁹. Zatem dopuszczalne jest użycie przez stronę sformułowań stanowiących synonimy pojęcia „zrzec się”. W treści oświadczenia strona może, zamiast zrzeczenia się odwołania, wskazać, że rezygnuje z prawa do kwestionowania decyzji za pomocą zwykłego środka zaskarżenia albo też rezygnuje z prawa do jej zaskarżenia w administracyjnym toku instancji. Nie będzie także stanowiło uchybienia dyskwalifikującego oświadczenie, zamieszczone w nim sformułowanie o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, jeśli od danej decyzji przysługuje środek zaskarżenia w postaci wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy posiada bowiem tę samą funkcję co odwołanie, mimo że nie ma charakteru dewolutywnego. Obie konstrukcje służą weryfikacji uprzednio wydanej decyzji, tyle że w przypadku odwołania sprawę w pełnym zakresie rozpatruje inny organ, natomiast w przypadku wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy — ten sam organ, który wydał decyzję. Z treści takiego oświadczenia da się zatem wywieść wniosek, że w istocie strona zrzeka się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Badając treść oświadczenia, należy mieć przede wszystkim na uwadze, jaka jest intencja uprawnionego, a nie rygorystycznie interpretować literalne brzmienie tekstu oświadczenia⁴⁰. Należy zatem zgodzić się z twierdzeniem Roberta Kędziory, który stwierdza, że „Ciężar ustalenia rzeczywistej treści oświadczenia złożonego w podaniu spoczywa na organie, do którego podanie skierowano”⁴¹. Składającym oświadczenie może być bowiem osoba nieposiadająca wykształcenia prawniczego, która nie ma rozbudowanego zasobu słownictwa, w tym specjalistycznego. Treść oświadczenia może w sposób opisowy wskazywać, czego domaga się strona i jaki cel chce ona osiągnąć. Nie istnieje również obowiązek sporządzania podań w języku prawniczym czy specjalistycznym. Oświadczenie musi jednak

---

³⁸ P. Gołaszewski, *Nowelizacja Kodeksu postępowania administracyjnego oraz Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z 7.4.2017 (cz. III)*, „Monitor Prawniczy” 2017, nr 17, s. 915.

³⁹ *Słownik języka polskiego*, <<https://sjp.pwn.pl/szukaj/zrzec%20si%04%99.html>>, 17 stycznia 2019 r.

⁴⁰ „O zakwalifikowaniu pisma nie decyduje jego nazwa, lecz treść pisma” (wyrok NSA z 2 października 2007 r., I OSK 1858/06, Legalis nr 165657).

⁴¹ R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 373 — i tam powołany wyrok NSA z 19 września 1992 r., III SA 949/92; także: wyrok NSA z 21 grudnia 2009 r., I OSK 796/09, Legalis nr 326110; wyrok NSA z 21 czerwca 2007 r., II OSK 930/06, Legalis nr 115254.

być sporządzone w języku polskim, który jest językiem urzędowym⁴². Zgodnie z art. 27 Konstytucji RP, w Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym jest język polski, z kolei zgodnie z art. 4 ustawy z 7 października 1999 r. o języku polskim⁴³, język polski jest językiem urzędowym wymienionych w tym przepisie organów. Podmioty wykonujące zadania publiczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dokonują wszelkich czynności urzędowych oraz składają oświadczenia woli w języku polskim, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej⁴⁴. Reguły te odnoszą się odpowiednio do oświadczeń woli, podań i innych pism składanych wymienionym wyżej organom, o których mowa w art. 4 ustawy o języku polskim. Jak wskazuje judykatura „Organy administracji publicznej są zobligowane prowadzić postępowanie w oparciu o dokumenty sporządzone w języku polskim, a w przypadku, gdy są one sporządzone w języku obcym, wymagają przetłumaczenia na język polski”⁴⁵. Oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania jest dokumentem, który ma istotne znaczenie dowodowe w ramach prowadzonego postępowania administracyjnego. Jeśli oświadczenie zostałoby sformułowane w języku innym niż język polski, konieczne byłoby przetłumaczenie go na język polski. Bez takiego tłumaczenia nie można by uznać go za dowód w sprawie⁴⁶.

Nie mogłoby natomiast w oświadczeniu o zrzeczeniu się odwołania zostać zawarte sformułowanie, że strona zrzeka się prawa do wniesienia skargi na decyzję, chyba że wskazywałaby, iż chodzi o zaskarżenie decyzji w administracyjnym toku instancji. Skarga przysługuje bowiem na decyzje ostateczną po wyczerpaniu administracyjnego toku instancji i wnosi się ją do sądu administracyjnego. Takie zatem sformułowanie może budzić wątpliwości co do tego, z jakiego uprawnienia strona chce dobrowolnie zrezygnować.

Niedopuszczalne jest również zrzeczenie się odwołania z zastrzeżeniem warunku lub terminu. Wszelkie zastrzeżenia budzą uzasadnione wątpliwości co do rzeczywistych intencji strony, od której oświadczenie pochodzi. Oświadczenie musi być natomiast jednoznaczne i niebudzące wątpliwości. Innym argumentem, który potwierdza zaprezentowaną tezę, jest fakt, że sama czynność w postaci złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania nie wywołuje skutku w postaci ustatecznienia się bądź uprawnomocnienia się decyzji. Jak

---

⁴² R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 371 i nast.

⁴³ Ustawa z 7 października 1999 r. o języku polskim (tekst jedn. DzU z 2018 r., poz. 931 ze zm.; dalej jako ustawa o języku polskim).

⁴⁴ Kwestia związana z oświadczeniami składanymi przez osoby należące do mniejszości narodowych i etnicznych, a także języka pomocniczego przekraczają ramy niniejszego opracowania.

⁴⁵ Wyrok WSA w Łodzi z 12 lipca 2017 r., II SA/Łd 385/17, Legalis nr 1637033, w tym samym tonie wyrok WSA w Warszawie 2 marca 2004 r., II SA 1617/02, Legalis nr 89467.

⁴⁶ Wyrok WSA w Kielcach z 26 stycznia 2017 r., II SA/Ke 958/16, Legalis nr 1598245; także: wyrok WSA w Gdańsku z 3 marca 2005 r., 3/II SA/Gd 947/03, Legalis nr 158176.

wynika wprost z art. 127a § 2 k.p.a., z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania decyzja staje się ostateczna i prawomocna. Zatem jedynym zdarzeniem o charakterze prawotwórczym jest fakt doręczenia oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania organowi. Termin do wniesienia odwołania jest terminem zawitym i nie może być wydłużany bądź skracany w wyniku czynności dokonanej przez stronę postępowania. Tylko fakt doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania (jeśli: pochodzi od podmiotu uprawnionego, tj. strony — jeżeli w postępowaniu uczestniczy jedna strona, albo od wszystkich stron — jeżeli w postępowaniu uczestniczy więcej niż jedna strona, został złożony w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania, dotyczy konkretnej decyzji i spełnia wymogi formalne) może powodować wygaśnięcie terminu do wniesienia odwołania, wobec tego, że decyzja, której to oświadczenie dotyczy, uzyskała walor ostateczności i prawomocności. Okoliczność ta jest niezależna od strony — nie jest zatem zależna od warunku lub terminu wskazanego przez stronę.

Istotnym elementem oświadczenia jest podpis strony⁴⁷. Brak tego elementu uniemożliwia stwierdzenie, że oświadczenie pochodzi od uprawnionego podmiotu⁴⁸. Dotyczy to zarówno oświadczenia składanego w formie pisemnej, jak również ustnie do protokołu. W tym drugim przypadku protokół podpisuje także pracownik organu, który go sporządza. Jeśli z kolei uprawniony nie może lub nie umie złożyć podpisu na pisemnym oświadczeniu lub na protokole, zamiast strony podpis składa inna osoba przez nią upoważniona⁴⁹, o czym należy uczynić wzmiankę obok tego podpisu⁵⁰. Jeśli

---

⁴⁷ Szerzej na temat znaczenia podpisu por. A. Mudrecki (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s.142 i nast.

⁴⁸ „Obowiązek podpisania podania [...] nałożony został przez ustawodawcę ze względu na jego funkcję identyfikacyjną, ochronną i gwarancyjną” (A. Mudrecki (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 143). „Podpis przesądza, że żądanie pochodzi od osoby, która wniosła podanie” (wyrok NSA z 7 listopada 2008 r., II OSK 1349/07..., wyd., cyt.). „Nieopatrzenie podania (odwołania) podpisem stanowi w istocie o jego braku formalnym” (wyrok NSA z 13 marca 2014 r., I OSK 1878/13, Legalis nr 1327729).

⁴⁹ „Przewidziana prawem możliwość złożenia podania ustnie, jak wynika z art. 63 § 3 k.p.a., ograniczona jest do sytuacji, w których składający podanie z określonych względów nie może tego uczynić. Osoba korzystająca z takiej możliwości powinna swoją wolę ustnego wniesienia podania wyraźnie i jednoznacznie zmanifestować, zaznaczając, iż składa określonej treści wnioski i żądając przedstawienia jej protokołu z zaprotokołowanym żądaniem do podpisania” (wyrok NSA z 27 maja 2009 r., II GSK 957/08, Legalis nr 231675).

⁵⁰ „Osoba upoważniona składająca podpis za inną osobę powinna być wskazana w podaniu lub protokole z imienia i nazwiska ze względu na »możliwe wątpliwości dowodowe przy ewentualnym sprawdzeniu istnienia i zakresu upoważnienia, z którym mamy do czynienia przy zastępczym podpisaniu pisma«” (R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 374 — i tam powołany R. Hauser, *Podania w Kodeksie postępowania administracyjnego* [w:] *Księga pamiątkowa profesora Eugeniusza Ochendowskiego*, Toruń 1999, s. 91).

dokument wnoszony jest za pośrednictwem telefaksu⁵¹, to trudno mówić o istnieniu oryginalnego podpisu. Dokument, który dociera do organu, nie jest bowiem tym samym dokumentem, który nadawca umieszcza w wymienionym urządzeniu celem przesłania. Wskutek nadania dokumentu telefaksem następuje transmisja danych polegająca na przesyłaniu wiadomości w postaci obrazów nieruchomych i tekstów za pośrednictwem łącza telefonicznych⁵² i powodująca odwzorowanie oryginalnego dokumentu, wskutek czego do organu dociera jedynie obraz tego dokumentu (odwzorowanie jego postaci graficznej)⁵³, w tym podpisu nadawcy⁵⁴. Należy podzielić stanowisko NSA zawarte w wyroku z 28 czerwca 2013 r., w którym sąd stwierdził, że „Skuteczność prawną podania ustawodawca uzależnia od wskazania w nim osoby, od której pochodzi, wskazania jej adresu, przedstawienia żądania oraz od umieszczenia pod nim podpisu, który musi być własnoręczny. Podpis to napisany lub uwierzytelniony znak ręczny. Tylko tak złożony podpis może być kwalifikowany jako spełniający wymagania formalne co do treści podania. Podpis taki nie może być zastąpiony żadnym podpisem mechanicznym np. faksymilą bądź kserograficzną odbitką własnoręcznego podpisu”⁵⁵. Nie można zatem założyć *a limine*, że dokument, którym dysponuje organ niewątpliwie pochodzi od osoby, której dane widnieją na dokumencie, a także, że odwzorowanie podpisu widniejące na tym dokumencie pochodzi od osoby, która złożyła oświadczenie o określonej treści. Konieczna jest weryfikacja tej okoliczności z uwagi na daleko idące skutki jakie prawo wiąże z faktem doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania. Nie można zatem podzielić stanowiska B. Adamiak⁵⁶, która stwierdza, że tylko w przypadku braku podpisu podania wniesionego za pomocą telefaksu, jego zatarcia, dla usunięcia wątpliwości, czy wolą strony jest wniesienie podania o określonej treści, można uznać za konieczne wezwanie strony do podpisu

---

⁵¹ „Międzynarodowa łączność abonencka sieci telefonicznej umożliwiająca zdalne kopiowanie (symilografia) czarno-białych obrazów, tj. maszynopisów, rękopisów rysunków itp.” (*Encyklopedia popularna PWN*, Warszawa 1993, hasło: telefaks, s. 860).

⁵² M. Bańko (red.), *Wielki słownik wyrazów obcych*, Warszawa 2003, s. 372. Por. z definicją wskazaną przez Grzegorza Łaszczycę: G. Łaszczycza, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne...*, wyd. cyt., s. 488 — i tam powołany M. Szymczak (red.), *Słownik języka polskiego*, t. 3, Warszawa 1999, s. 453.

⁵³ Faks jest również pojęciem używanym na określenie kopii obrazu lub tekstu przesłanego przy użyciu telefaksu (M. Bańko [red.], *Wielki słownik wyrazów...*, wyd. cyt., s. 372).

⁵⁴ „Podpis na wydruku z telefaksu jest bowiem tylko powieloną przez odpowiednie urządzenie kopią oryginalnego podpisu, w związku z czym podanie jest w tym przypadku obarczone wadą braku podpisu” (R. Kędziora, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 371).

⁵⁵ Wyrok NSA z 28 czerwca 2013 r., I OSK 310/13, Legalis nr 764206.

⁵⁶ B. Adamiak, *Uwagi do art. 63 k.p.a.* [w:] B. Adamiak, J. Borkowski (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2017, Legalis — autorka prezentuje takie stanowisko w odniesieniu do odwołania.

lub potwierdzenia złożenia podpisu⁵⁷. Wydaje się zasadne stwierdzenie, że wątpliwości te będą występować w każdym przypadku, gdy oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania zostanie wniesione za pośrednictwem telefaksu. Tym bardziej niezbędna jest weryfikacja w odniesieniu do oświadczenia przesłanego za pośrednictwem telegrafu⁵⁸. Jest to bowiem urządzenie do odbioru i przesyłania informacji tekstowych na odległość, przewodowo lub drogą radiową, za pomocą alfabetu Morse'a albo innego kodu telegraficznego⁵⁹. W tym przypadku nie następuje nawet odwzorowanie na urządzeniu odbiorcy dokumentu wysłanego przez nadawcę, a co za tym idzie konieczne jest zweryfikowanie czy oświadczenie, które zostało przesłane, pochodzi od osoby wskazanej w wiadomości tekstowej jako nadawca.

Jeśli oświadczenie ma postać dokumentu elektronicznego⁶⁰, to skuteczne jego wniesienie wymaga zachowania wymogów określonych w art. 63 § 3a k.p.a. Musi być ono opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem zaufanym lub uwierzytelnione w sposób zapewniający możliwość potwierdzenia pochodzenia i integralności weryfikowanych danych w postaci elektronicznej⁶¹, zawierać dane w ustalonym formacie, zawartym we wzorze podania określonym w odrębnych przepisach, jeżeli te przepisy nakazują wnoszenie podań według określonego wzoru, a także zawierać adres elektroniczny wnoszącego podanie.

Jeżeli oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania nie zawiera adresu elektronicznego, organ administracji publicznej przyjmuje, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano oświadczenie wniesione w formie dokumentu elektronicznego, chyba że wcześniejsze pisma w postępowaniu zawierały żądanie, o którym mowa w art. 39¹ § 1 k.p.a.

---

⁵⁷ W tym samym tonie wyrok NSA z 20 sierpnia 2015 r., I OSK 2792/13, Legalis nr 1335531; także: wyrok NSA z 3 lutego 2015 r., I OSK 1269/13, Legalis nr 1200278.

⁵⁸ Urządzenie elektromechaniczne do przesyłania na odległość wiadomości za pomocą alfabetu telegraficznego, nadajnik aparatu telegraficznego (np. klucz telegraficzny) przerywa obwód elektryczny, zgodnie z danym alfabetem (kodem) telegraficznym, odbiornik (przełącznik elektromagnetyczny) reaguje na przychodzące impulsy o zapisie pisakowym (undulator), drukujące (*Encyklopedia popularna PWN...*, wyd. cyt., hasło: telegraf, s. 860).

⁵⁹ M. Bańko (red.), *Wielki słownik wyrazów...*, wyd. cyt., s. 1242. Por. także z definicją wskazaną przez Zygmunta Rysiewicza: Z. Rysiewicz i in. (red.), *Słownik wyrazów obcych*, Warszawa 1963, s. 659 i nast., a także z definicją G. Łaszczycy: G. Łaszczycy, Cz. Martysz, A. Matan, *Postępowanie administracyjne ogólne...*, wyd. cyt., s. 488 — i tam powołany M. Szymczak (red.), *Słownik języka polskiego...*, wyd. cyt., s. 453.

⁶⁰ Dokumentem elektronicznym jest stanowiący odrębną całość znaczeniową zbiór danych uporządkowanych w określonej strukturze wewnętrznej i zapisany na informatycznym nośniku danych (art. 3 pkt 2 ustawy o informatyzacji).

⁶¹ Brak podpisu elektronicznego na dokumencie wniesionym w formie elektronicznej na skrzynkę podawczą organu administracji publicznej jest brakiem formalnym, który może być usunięty w trybie art. 64 § 2 k.p.a. (wyrok NSA z 23 lutego 2018 r., II OSK 1901/17, Legalis nr 1719607).

Zgodnie z art. 3 pkt. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE⁶², kwalifikowanym podpisem elektronicznym jest zaawansowany podpis elektroniczny, który jest składany za pomocą kwalifikowanego urządzenia do składania podpisu elektronicznego i który opiera się na kwalifikowanym certyfikacie podpisu elektronicznego⁶³. Kwalifikowany podpis elektroniczny ma skutek prawny równoważny podpisowi własnoręcznemu (art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 910/2014).

Z kolei zgodnie z art. 3 pkt. 14 ustawy o informatyzacji, profilem zaufanym jest środek identyfikacji elektronicznej zawierający zestaw danych identyfikujących i opisujących osobę fizyczną, który został wydany w sposób, o którym mowa w art. 20c tej ustawy⁶⁴. Podpisem zaufanym jest natomiast podpis elektroniczny, którego autentyczność i integralność są zapewniane przy użyciu pieczęci elektronicznej ministra właściwego do spraw informatyzacji, zawierający: dane identyfikujące osobę, ustalone na podstawie środka identyfikacji elektronicznej wydanego w systemie,

---

⁶² Dz. Urz. UE L z 2014 r., nr 257, s. 73; dalej jako: rozporządzenie nr 910/2014. Por. także z art. 3 pkt 1 i 2 nieobowiązującej ustawy z 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (DzU z 2013 r., poz. 262 ze zm.) definiującej pojęcie podpisu elektronicznego i bezpiecznego podpisu elektronicznego.

⁶³ Kwalifikowany certyfikat podpisu elektronicznego oznacza certyfikat podpisu elektronicznego, który jest wydawany przez kwalifikowanego dostawcę usług zaufania i spełnia wymogi określone w załączniku I rozporządzenia nr 910/2014. Działalność dostawców usług zaufania reguluje ustawa z 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (DzU z 2019 r., poz. 162). Dostawca usług zaufania wydaje kwalifikowany certyfikat podpisu elektronicznego osobie ubiegającej się o ten certyfikat. Zgodnie z art. 18 ust. 1 wymienionej ustawy podpis elektroniczny weryfikowany za pomocą certyfikatu wywołuje skutki prawne, jeżeli został złożony w okresie ważności tego certyfikatu.

⁶⁴ Potwierdzenie profilu zaufanego polegającego na weryfikacji zgodności danych zawartych we wniosku o jego wydanie ze stanem faktycznym oraz jego unieważnienia dokonuje: punkt potwierdzający profil zaufany (na podstawie dowodu osobistego, paszportu albo innego dokumentu tożsamości, jeżeli umożliwia on jednoznaczne potwierdzenie tożsamości osoby wnioskującej o potwierdzenie profilu zaufanego posiadającej numer PESEL); samodzielnie osoba fizyczna przy wykorzystaniu kwalifikowanego podpisu elektronicznego, w przypadku gdy kwalifikowany certyfikat podpisu elektronicznego zawiera dane obejmujące co najmniej imię (imiona), nazwisko, numer PESEL; samodzielnie osoba fizyczna przy nieodpłatnym wykorzystaniu środka identyfikacji elektronicznej stosowanego do uwierzytelniania w systemie teleinformatycznym banku krajowego lub innego przedsiębiorcy spełniającym warunki, o których mowa w art. 20d pkt 1 ustawy o informatyzacji, o ile środek ten potwierdza dane obejmujące co najmniej imię (imiona), nazwisko, numer PESEL; a także samodzielnie osoba fizyczna przy wykorzystaniu profilu osobistego. Przedłużenie ważności profilu zaufanego może nastąpić w sposób, o którym mowa w art. 20c ust. 1 pkt. 1, 2 i 4 ustawy o informatyzacji, albo przy wykorzystaniu profilu zaufanego. Funkcję punktu potwierdzającego pełnią podmioty wskazane w art. 20c ust. 2 i 3 ustawy o informatyzacji.

o którym mowa w art. 20aa pkt. 1 ustawy o informatyzacji⁶⁵, obejmujące imię (imiona), nazwisko, numer PESEL, identyfikator środka identyfikacji elektronicznej, przy użyciu którego został złożony, a także czas jego złożenia (art. 3 pkt 14a ustawy o informatyzacji). Podpis zaufany wywołuje skutki prawne, jeśli został utworzony lub złożony w okresie ważności środka identyfikacji elektronicznej, o którym mowa w art. 20aa pkt. 1 ustawy o informatyzacji. Wówczas dane w postaci elektronicznej, opatrzone podpisem zaufanym, są równoważne pod względem skutków prawnych dokumentowi opatrzonemu podpisem własnoręcznym, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Należy podkreślić, że powołana ustawa o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne zobowiązuje do równorzędnego traktowania podpisu własnoręcznego i podpisu zaufanego, bowiem zabrania kwestionowania ważności i skuteczności podpisu zaufanego tylko na tej podstawie, że istnieje w postaci elektronicznej (art. 20ae ust. 3 ustawy o informatyzacji).

Przepis art. 63 § 3a pkt. 1 k.p.a. dopuszcza identyfikację w systemie przez organ również przy użyciu innych technologii⁶⁶. Znalazło to również swoje odzwierciedlenie w art. 20a ust. 2 ustawy o informatyzacji. Podmiot publiczny, który używa do realizacji zadań publicznych systemu teleinformatycznego, może umożliwić użytkownikowi uwierzytelnianie w tym systemie także przez zastosowanie innych technologii.

Skuteczne wniesienie oświadczenia przez stronę wymaga potwierdzenia jego wniesienia przez organ. O ile potwierdzenie złożenia oświadczenia w formie pisemnej będzie wynikać z naniesionego stempla pocztowego na kopercie przesyłki, jeśli dokument zostanie przesłany za pośrednictwem operatora publicznego, albo z prezentaty urzędu, jeśli dokument składany jest osobiście przez stronę w siedzibie urzędu, z wygenerowanego z urządzenia potwierdzenia przesłania dokumentu pod wskazany przez nadawcę adres, jeśli dokument przesyłany jest za pośrednictwem środka komunikowania się na odległość (np. telefaksu), z protokołu, jeśli oświadczenie złożone jest ustnie do protokołu, bowiem wskazana jest w nim data jego sporządzenia, o tyle wniesienie dokumentu w formie elektronicznej wymaga od organu urzędowego poświadczenia odbioru na wskazany przez wnoszącego adres elektroniczny. Należy bowiem zaznaczyć, że data złożenia podania zawierającego w swej treści oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania ma kluczowe znaczenie dla oceny jego skuteczności i prawidłowości. Oświadczenie to może być złożone wyłącznie w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania. Zatem skuteczne złożenie oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania będzie zależne również od potwierdzenia wniesienia go w ustawowym terminie. Należy również zasygnalizować różnicę pomiędzy złożeniem (wniesieniem) oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania a jego doręczeniem organowi. Data złożenia

⁶⁵ Podmiotem zapewniającym obsługę publicznego systemu identyfikacji elektronicznej, w którym wydawany jest profil zaufany, jest minister właściwy do spraw informatyzacji. Jest on również podmiotem, który zarządza tym systemem (art. 20ab pkt 1 ustawy o informatyzacji).

⁶⁶ B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego...*, wyd. cyt., s. 394.

oświadczenia wskazuje, czy został zachowany termin do jego złożenia (czy nie zostało złożone przed rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia odwołania albo po jego upływie), a zatem, czy jest ono dopuszczalne. Termin doręczenia organowi oświadczenia wywołuje ten skutek, że decyzja, której to oświadczenie dotyczy, staje się ostateczna i prawomocna, jeśli oświadczenie złożyła jedna strona — w postępowaniu, w którym występuje tylko jedna strona, albo wszystkie strony — w postępowaniu w którym występuje wiele stron⁶⁷. Zgodnie z art. 63 § 4 k.p.a., w przypadku wniesienia podania w formie dokumentu elektronicznego, organ jest obowiązany potwierdzić wniesienie podania przez doręczenie urzędowego poświadczenia odbioru na wskazany przez wnoszącego adres elektroniczny. Zatem urzędowe poświadczenie odbioru dokumentu elektronicznego potwierdza zarówno tę okoliczność, że oświadczenie zostało złożone w terminie do wniesienia odwołania, tj. w trakcie jego biegu, jak i to, że zostało ono doręczone organowi. Urzędowym poświadczeniem odbioru są dane elektroniczne powiązane z dokumentem elektronicznym doręczonym podmiotowi publicznemu lub przez niego doręczanym w sposób zapewniający rozpoznawalność późniejszych zmian dokonanych w tych danych oraz określające: pełną nazwę podmiotu publicznego, któremu doręczono dokument elektroniczny lub który doręcza dokument, datę i godzinę wprowadzenia albo przeniesienia dokumentu elektronicznego do systemu teleinformatycznego podmiotu publicznego — w odniesieniu do dokumentu doręczanego podmiotowi publicznemu; datę i godzinę podpisania urzędowego poświadczenia odbioru przez adresata z użyciem mechanizmów, o których mowa w art. 20a ust. 1 (identyfikacja użytkownika systemów teleinformatycznych) albo 2 ustawy o informatyzacji — w odniesieniu do dokumentu doręczanego przez podmiot publiczny; a także datę i godzinę wytworzenia urzędowego poświadczenia odbioru (art. 3 pkt 20 ustawy o informatyzacji). Warunki organizacyjno-techniczne doręczenia dokumentów elektronicznych, formę urzędowego poświadczenia odbioru takich dokumentów przez adresatów, a także sposób sporządzania i doręczenia takich dokumentów został szczegółowo określony w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów z 14 września 2011 r. w sprawie sporządzania i doręczania dokumentów elektronicznych oraz udostępniania formularzy, wzorów i kopii dokumentów elektronicznych⁶⁸.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o informatyzacji podmiot publiczny⁶⁹ jest zobligowany do używania do realizacji zadań publicznych systemów teleinformatycznych. Użycie albo wykorzystywanie przez podmiot publiczny systemów teleinformatycznych albo środków komunikacji elektronicznej do przekazywania danych i informacji pomiędzy tym podmiotem a podmiotem niebędącym organem administracji publicznej wymaga zachowania przez podmiot

⁶⁷ T. Woś (red.), *Postępowanie administracyjne...*, wyd. cyt., s. 473.

⁶⁸ Rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z 14 września 2011 r. w sprawie sporządzania i doręczania dokumentów elektronicznych oraz udostępniania formularzy, wzorów i kopii dokumentów elektronicznych (tekst jedn. DzU z 2018 r., poz. 180; dalej jako rozporządzenie z 14 września 2011 r.).

⁶⁹ Katalog podmiotów realizujących zadania publiczne został zamieszczony w art. 2 ustawy o informatyzacji — bez wątpienia są nimi organy administracji publicznej.

wymieniony jako pierwszy minimalnych wymogów⁷⁰, jak również równego traktowania rozwiązań informatycznych. Zobowiązanie do używania i wykorzystywania systemów teleinformatycznych, a także środków komunikacji elektronicznej w relacjach pomiędzy podmiotem publicznym a podmiotem zewnętrznym obejmuje również obowiązek zapewnienia możliwości przekazywania danych w postaci elektronicznej przez wymianę dokumentów elektronicznych związanych z załatwieniem spraw należących do zakresu działania tego podmiotu oraz przy wykorzystaniu informatycznych nośników danych lub środków komunikacji elektronicznej. Obowiązek ten obejmuje w szczególności udostępnienie elektronicznej skrzynki podawczej spełniającej standardy określone i opublikowane na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (dalej jako: ePUAP) przez ministra właściwego do spraw informatyzacji (art. 16a ust. 1 i 1a ustawy o informatyzacji), z wykorzystaniem której podmiot publiczny zobligowany jest prowadzić wymianę informacji w postaci elektronicznej (art. 16 ust. 2 ustawy o informatyzacji). Podmiot publiczny, tworząc, a następnie udostępniając elektroniczną skrzynkę podawczą, zawiadamia o tym ministra właściwego do spraw informatyzacji, przekazując w terminie siedmiu dni od dnia jej udostępnienia informacje o jej adresie (art. 16 ust. 1b ustawy o informatyzacji). Ten z kolei zamieszcza na ePUAP informację o adresach elektronicznych skrzynek podawczych udostępnionych przez te podmioty (art. 19a ust. 1a ustawy o informatyzacji).

Elektroniczna platforma usług administracji publicznej ePUAP jest systemem, w którym instytucje publiczne (podmioty realizujące zadania publiczne) udostępniają usługi przez pojedynczy punkt dostępowy do sieci internetowej⁷¹. Szczegółowy zakres i warunki korzystania z ePUAP zostały zamieszczone w rozporządzeniu ministra cyfryzacji z 5 października 2016 r. w sprawie zakresu i warunków korzystania z elektronicznej platformy usług administracji publicznej⁷² — zostały wymienione usługi, które może świadczyć podmiot publiczny po utworzeniu dla niego konta, w tym w szczególności polegające na przesyłaniu dokumentów elektronicznych (§ 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z 5 października 2016 r.). Jak wynika również wprost z § 8 rozporządzenia z 14 września 2011 r., minister właściwy do spraw informatyzacji umożliwia podmiotom realizującym zadania publiczne tworzenie skrzynek podawczych na ePUAP⁷³. Utworzenie takiej skrzynki na ePUAP oznacza upoważnienie tego ministra do obsługi doręczeń za pomocą ePUAP do tych podmiotów, jak również realizowanych przez te podmioty. Doręczenie za pomocą ePUAP jest zatem jednym ze sposobów doręczeń podań, który dotyczy dokumentów mających postać elektroniczną. Doręczenia za pomocą ePUAP uważa się za dokonane przez podmiot

---

⁷⁰ Definicja minimalnych wymagań dla systemu teleinformatycznego zawarta jest w art. 3 pkt. 9 ustawy o informatyzacji.

⁷¹ Minister właściwy do spraw informatyzacji zapewnia funkcjonowanie systemu ePUAP. Jest on również administratorem danych używanych na ePUAP (art. 19a ust. 1 i 2 ustawy o informatyzacji).

⁷² DzU z 2016 r., poz. 1626 ze zm.; dalej jako rozporządzenie z 5 października 2016 r.

⁷³ Elektroniczna skrzynka podawcza stanowi jedną z „usług” dostępnych na ePUAP (wyrok NSA z 12 kwietnia 2016 r., I OSK 2496/14, Legalis nr 1510882).

publiczny lub do tego podmiotu, jeśli posiada on elektroniczną skrzynkę podawczą na ePUAP. Zatem system ten umożliwia m.in. dostęp podmiotom zewnętrznym do elektronicznej skrzynki podawczej podmiotu publicznego w celu wniesienia do tego podmiotu (doręczenia mu) dokumentu w formie elektronicznej. Jak wynika wprost z § 8 ust. 3 *in fine* rozporządzenia z 14 września 2011 r., za pomocą ePUAP możliwie jest przekazywanie doręczanych podmiotowi publicznemu dokumentów elektronicznych do jego systemu teleinformatycznego. Innymi słowy ePUAP jest systemem umożliwiającym komunikację elektroniczną m.in. z organami administracji publicznej.

Kontakt z organem administracji publicznej za pośrednictwem ePUAP wymaga jednak uzyskania profilu zaufanego. Jak wskazuje NSA w wyroku z 26 marca 2018 r. „Profil zaufany ePUAP jest więc niczym innym jak nowym sposobem potwierdzania tożsamości w systemach administracji publicznej, identyfikującym nadawcę informacji, który może być wykorzystany również do potwierdzania przekazywanych informacji. Profil zaufany ePUAP pozwala zatem na autoryzację pism kierowanych przez strony do organów administracji publicznej⁷⁴. Podmiot zewnętrzny musi złożyć wniosek o jego uzyskanie, a po pozytywnym potwierdzeniu danych może składać dokumenty w formie elektronicznej za pośrednictwem ePUAP na elektroniczną skrzynkę podawczą organu administracji publicznej. Dokument taki wymaga uwierzytelnienia, tj. potwierdzenia tożsamości osoby, od której pochodzi. Musi być zatem opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem zaufanym⁷⁵, chyba że organ przewidział inny sposób uwierzytelnienia zapewniający możliwość potwierdzenia pochodzenia i integralności weryfikowanych danych w postaci elektronicznej. Doręczone w ten sposób oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania jest wniesione prawidłowo, jeśli wygenerowane elektronicznie potwierdzenie odbioru wskaże, że zostało ono wniesione w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania. Z kolei dokument w formie elektronicznej musi zawierać treść taką samą, jak każde inne oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania, co oznacza, że musi wskazywać w sposób niebudzący wątpliwości, iż strona zrzeka się prawa do wniesienia odwołania. Dokument ten, co zostało już zaznaczone, aby mógł wywołać skutek prawny w postaci ustatecznienia się i uprawomocnienia się decyzji administracyjnej, musi być opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo uwierzytelniony w inny sposób przewidziany przez organ. Tylko taki dokument potwierdza w sposób niebudzący wątpliwości, że pochodzi od podmiotu uprawnionego. Wygenerowane elektronicznie potwierdzenie odbioru potwierdza również fakt doręczenia oświadczenia organowi, co ma znaczenie w kontekście wywołania przez nie określonego w art. 127a § 2 k.p.a. skutku prawnego.

Odrębną kwestią jest format⁷⁶ i rozmiar dokumentu elektronicznego wniesionego do organu administracji publicznej. Zgodnie z § 3 ust. 1

⁷⁴ Wyrok NSA z 26 marca 2018 r., II OSK 2431/1, Legalis nr 1789773.

⁷⁵ B. Adamiak, J. Borkowski, *Postępowanie administracyjne i sądownoadministracyjne...*, wyd. cyt., s. 185.

⁷⁶ Format danych to szczegółowo określony sposób zapisania informacji przeznaczonej do przechowywania w pliku komputerowym — § 2 pkt 2 rozporządzenia z 14 września 2011 r.

pkt. 2 rozporządzenia z 14 września 2011 r. podmioty publiczne informują na swoich stronach podmiotowych Biuletynu Informacji Publicznej (dalej jako: BIP) o maksymalnym rozmiarze dokumentu elektronicznego wraz z załącznikami, wyrażonym w megabajtach, możliwym do doręczenia za pomocą elektronicznej skrzynki podawczej, nie mniejszym niż 5 megabajtów, a także o innych wymaganiach określonych przepisami prawa dotyczących dokumentów elektronicznych⁷⁷.

Podania mogą być również przesyłane na skrzynkę e-mailową organu administracji publicznej, jeśli taka została przez organ udostępniona. Wówczas zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia z 14 września 2011 r. należy je traktować jako przesyłki złożone w trybie niewymagającym potwierdzenia wniesienia podania, w szczególności takiego, o którym mowa w art. 63 § 4 k.p.a. Oczywiście może to utrudnić ustalenie daty wniesienia, jak również doręczenia organowi podania wniesionego w ten sposób. Organ administracji publicznej, realizując jednak zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów władzy publicznej (art. 8 k.p.a.), powinien potwierdzić doręczenie korespondencji wniesionej za pomocą tego środka komunikacji elektronicznej, jeśli jest to możliwe. Podmioty publiczne (w tym organy administracji publicznej) informują także w BIP o maksymalnym rozmiarze dokumentu elektronicznego wraz z załącznikami, wyrażonym w megabajtach, możliwym do przesłania za pomocą poczty elektronicznej oraz o adresie poczty elektronicznej, jeśli ją ustanowiły i ustaliły, że jest to jeden ze sposobów przesyłania pism (podań) do tych podmiotów. Nie należy także zapominać o tym, że oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania wniesione za pośrednictwem poczty e-mailowej musi spełniać te same kryteria co do formy, jak każdy dokument elektroniczny⁷⁸.

Niezależnie zatem od tego, za pośrednictwem jakiego środka komunikacji elektronicznej (elektronicznej skrzynki podawczej albo też e-maila) podania wnoszone są do organu, wymagają, aby były sporządzone w formacie wskazanym przez organ i w rozmiarze nieprzekraczającym parametrów przez ten organ wskazanych. Przepisy szczególne nie przewidują obowiązku sporządzenia elektronicznego oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania według określonego wzoru. Nie ulega jednak wątpliwości, że format dokumentu elektronicznego musi pozwalać na jego odczyt. Nie może być to również dokument zapisany w formacie, który nie jest dostępny, bo posługuje się nim wyłącznie wąskie grono specjalistów, a język programowania nie jest powszechnie znany. Nie może wywołać pożądanego skutku dokument elektroniczny, którego język jest szyfrowany, nawet jeśli po odszyfrowaniu okazałoby się, że dokument elektroniczny zawierał tekst w języku polskim. W takim przypadku strona musiałaby uzupełnić brak formalny przez odkodowanie treści zawartej w dokumencie elektronicznym w taki sposób, aby był on czytelny dla organu administracji. Istotą zrzeczenia się prawa

⁷⁷ Załącznik do rozporządzenia z 14 września 2011 r. określa formaty danych, w jakich zapisuje się załączniki dodawane do pism.

⁷⁸ Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z 27 marca 2014 r., II SA/Go 147/14, Legalis nr 963568.

do wniesienia odwołania jest interes strony, aby decyzja stała się ostateczna i prawomocna, a tym samym, aby można było ją wykonać. Wezwanie do usunięcia braków formalnych powodowałoby zwłokę w ustaleniu przez organ treści złożonego podania, a tym samym nadania mu właściwego znaczenia i przypisania skutków, jakie wywołuje. Wobec tego w interesie strony jest, aby złożone przez nią oświadczenie nie wywołało uzasadnionych wątpliwości co do istnienia braków formalnych, ponieważ utrudnia to ustalenie rzeczywistego jego znaczenia, a tym samym nadania mu właściwego biegu.

Zakończenie

Oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania jest instytucją, która została ustanowiona, aby jeszcze skuteczniej zabezpieczyć interes strony postępowania administracyjnego. Strona może być bowiem zainteresowana jak najszybszym uprawomocnieniem się decyzji administracyjnej — bez konieczności oczekiwania na upływ terminu do wniesienia odwołania. Taką możliwość daje konstrukcja wprowadzona w art. 127a k.p.a. Z uwagi jednak na fakt, że może ona wywołać najdalej idące skutki, które uniemożliwią wzruszenie prawidłowo wprowadzonego do obrotu prawnego rozstrzygnięcia, za pomocą zwyczajnych środków zaskarżenia konieczne jest zachowanie minimum wymogów takiego oświadczenia. Przede wszystkim musi zostać złożone w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania. Oświadczenie złożone przed rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia odwołania jest tak samo nieskuteczne, jak to wniesione po jego upływie. Z jego treści z kolei musi wynikać w sposób niebudzący wątpliwości, że strona rezygnuje z przysługującego jej prawa do wniesienia odwołania. Zrzeczenie się tego uprawnienia musi być także bezwarunkowe. W przeciwnym wypadku trudno założyć *a limine* czego tak naprawdę domaga się uprawniony. Oczywiście jest również to, że oświadczenie musi pochodzić od podmiotu, któremu to uprawnienie przysługuje. Istotnym elementem jest także podpis strony złożony pod treścią oświadczenia.

Przepisy procedury administracyjnej nie zastrzegają dla tej czynności szczególnych wymogów — wobec tego zastosowanie mają normy odnoszące się do wymogów formalnych podań.

Stosunkowo najprostszym rozwiązaniem, jak się wydaje, skutecznego złożenia takiego oświadczenia jest złożenie go ustnie do protokołu, z uwagi na obecność podczas tej czynności pracownika organu. Jeśli doręczenie decyzji następuje za pośrednictwem pracownika organu bądź w siedzibie organu, strona może takie oświadczenie złożyć również na piśmie niezwłocznie po doręczeniu jej decyzji administracyjnej. Często zdarza się, że strona kwituje odbiór decyzji administracyjnej na egzemplarzu decyzji, który jest umieszczany w aktach sprawy administracyjnej, i jednocześnie pod treścią oświadczenia potwierdzającego fakt doręczenia jej decyzji sporządza oświadczenie, że zrzeka się odwołania. Wydaje się zasadne stwierdzenie, że wskazane wyżej sposoby są najbardziej efektywne, bowiem stwarzają najbardziej optymalne warunki prawidłowego i skutecznego wykonania tej czynności.

Należy mieć bowiem na uwadze, że braki formalne zobowiązują organ do wezwania do ich uzupełnienia. Tym samym nie gwarantują osiągnięcia przez stronę zamierzonego celu, jakim jest niezwłoczna realizacja praw i obowiązków ukształtowanych w decyzji administracyjnej. Może się bowiem zdarzyć, że strona uzupełni ujawnione braki formalne po upływie terminu do wniesienia odwołania, zatem podjęte przez nią uprzednio działania związane ze zrzeczeniem się odwołania nie spowodują osiągnięcia zamierzonego rezultatu.

Słowa kluczowe: podanie, wymogi formalne podania, odwołanie, zrzeczenie się odwołania, decyzja administracyjna, ostateczność i prawomocność decyzji administracyjnej

Streszczenie: Niniejszy artykuł został w całości poświęcony problematyce wymogów formalnych oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania. Kwestionowanie rozstrzygnięć organów władzy publicznej jest charakterystycznym elementem porządku prawnego w demokratycznym państwie prawnym. Środkiem umożliwiającym taką weryfikację jest odwołanie. W niektórych jednak przypadkach decyzja jest zgodna z wolą strony, której dotyczy. Instrumentem służącym przyspieszeniu osiągnięcia celu, jakim jest wykonanie decyzji, jest prawo do zrzeczenia się odwołania. Zrzeczenie się odwołania przez stronę może skutkować tym, że decyzja stanie się ostateczna oraz prawomocna. W artykule omówiono konstrukcję prawną zawartą w art. 127a ustawy z 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego i zwrócono uwagę na wymogi formalne oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania, ponieważ tylko prawidłowe oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania może być prawnie skuteczne.

Keywords: application, formal requirements of the application, appeal against a decision, the waiver of the right to appeal against the administrative decision, administrative decision, finality of the administrative decision and legally bind of administrative decision

Summary: This article was completely devoted to issues of the formal requirements of the waiver of the right to appeal against the administrative decision. The right to question the decisions of public authorities is the characteristic element of the legal order in a democratic state of law. The mean enabling such a kind of verification is the appeal. In some cases, however, the decision is in accordance with the will of the party concerned. The waiver of the right to appeal against the administrative decision by a party of administration proceedings may result in the administrative decision becomes finality and legally bind. There were discussed the legal structure contained in art. 127a of the Act of June 14, 1960, the Code of Administrative Proceedings and attention has been paid to the formal requirements of the statement about the waiver of the right to appeal against the administrative decision because only the correct waiver of the right to appeal against the administrative decision can be legally effective.